

Audioreportáž - Jaroslav Lakomý

Pan Jaroslav Lakomý se narodil 12.8. roku 1951 ve Štítech. Vyrůstal s maminkou Almou, tatínkem Jaroslavem a třemi sourozenci. Pokrývačství se v jejich rodině dědí už po několik generací.

„Děda můj byl pokrývač, jeho tatínek byl pokrývač, jeho děda byl pokrývač, můj tata byl pokrývač, já su pokrývač a teď je Jarek, to už se táhne spoustu let.“

Pan Jaroslav při našem rozhovoru také vzpomínal na svoji vojenskou službu. Jeho strýc pracoval jako dozorce studentů v uranových dolech. Spolu se dvěma studenty se mu podařilo utéct do Německa. V Československu mu proto byl v nepřítomnosti udělen trest smrti. Nakonec se mu podařilo utéct až na Nový Zéland. Kvůli této rodinné historii byl pan Lakomý při vojenské službě považován za nespolehlivého.

„Takže já jsem šel na vojnu, tak se mě ptali: ‚Co byste chtěl dělat?‘ A já říkám: ‚Já se nebojím vejšek, já bych chtěl být parašutista.‘ To jsem byl ještě v civilu. Tak jsem se těšil, že budu parašutista, jenže oni mě dali k těm nejpodřadnějším, k PTP. Jestli jste viděli Černý barony, tak takovou vojnu přesně tu stejnou jsem prožil. Já jsem natíral térem bunkry pro letadla v Českých Budějovicích.“

Pan Lakomý nosí celý život na krku kříž. Když ho poslali na školení, tak na to doplatil, protože v období komunismu bylo nošení náboženských symbolů často vnímáno jako provokace a odklon od socialistického světonázoru.

„Byla schůze třeba ve tři odpoledne, přišli domů, najedli se, oblíkli se a mě vytáhli v modrákách špinavých, unavenýho z práce. A já jsem usnul. Já nosím celej život kříž a on mně vypadl, jak jsem spal. Tak mě tam začali pucovat: ‚Jak to, že si dovoluješ nosit kříž?‘ Já říkám: ‚To si tam mám pověsit ruskou hvězdu, nebo co chcete po mně? Tady už mě má někdo vidět!‘ A šel jsem pryč.“

Pan Lakomý si vždy vážil lidskosti a přátelství bez ohledu na režim. O tom svědčí i jeho vzpomínka na setkávání s farářem.

„Třeba chodil štíteckej farář ke mně na čaj, popovídat si. A on mně říká: ‚Jarku, zhasni, ať s tím nemáš problémy.‘ Já říkám: ‚Copak mně vezmou kladívko nebo kleště? Copak mně můžou? Jako to já nevím, proč bych se s Váma nemohl kamarádit? Nebo proč byste ke mně Vy nemohl chodit na návštěvu, že?‘“

Pan Lakomý nám vyprávěl mnoho dalších příběhů a zmínil se také o své práci, při níž zachovává tradiční postupy pokrývání šindelem a břidlicí. Podílel se na několika významných stavbách, včetně rekonstrukce chrámu sv. Víta. Sdílel s námi také velmi silný zážitek, kdy v Senici na Hané spadl z věže.

„To jsem spadl dovnitř a to nevěříš, tak jak to říkají všichni, co přežili svou smrt, celý život ti projde za ty - ja nevím jestli to trvá dvě vteřiny nebo možná ani ne, ale to vám projde celý život, od narození až po tuto dobu. To je takovej mžik a řeknete si, to není možný, že už je konec.“

Pana Lakomého jsme se na konci našeho rozhovoru zeptali, zda by chtěl něco vzkázat naší generaci.

„Jak si kdo ustele, tak si lehne, fakt musíš sám za sebe bojovat.“